

ดร. ลูกทุ่ง... มล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

ดิฉันปล่อยให้ตาให้ไหลลงมาเป็นทางบนแก้มโดยไม่ต้องเช็ด เพราะอยู่คนเดียวไม่ต้องอายใคร รู้สึกว่าพอใจกับน้ำตานี้เป็นอย่างดี พลังก็ยึดกับลายมือนั้น ดิฉันลุกขึ้นไปหมุนโทรศัพท์ไปที่สำนักงานของกฤต บอกให้รู้ว่าได้รับจดหมายแล้ว และนัดให้ไปที่บ้านก่อนเวลาอาหารกลางวันที่บ้านในวันเสาร์

คืนนั้นเมื่อถึงเวลาคุณพ่อคุณแม่เข้าห้องของท่านแล้ว ดิฉันก็ตามเข้าไปและส่งจดหมายกฤตให้ดู รู้สึกว่าหัวใจพองโตเมื่อเห็นแม่หัวเราะคิก และคุณพ่อหัวเราะในลำคอ

“คนหนึ่งก็อย่างหนึ่ง” คุณพ่อว่า “เออ ฉันบอกเธอเรื่องแต่งงานยังไงนะใจแก้ว”

“สมัยนี้เขาก็ว่าเซยที่สุด สมัยนั้นเขาว่าเป็น” แม่ตอบ แล้วหันมาพูดกับดิฉัน “ให้คุณพี่ประจิตนี่แหละมาบอก แล้วขอให้ช่วยเล่าโลม เอ้า จริง ๆ คุณพี่ประจิตใช้คำนี้จริง ๆ” แล้วแม่กับคุณพ่อก็หัวเราะกัน ต่อไปแทนที่จะให้ความสว่างในเรื่องของดิฉัน จนดิฉันถามขึ้นเสียงสั้น ๆ

“ลูกแก้วควรตอบเขายังไงจ๊ะ นัดให้เขามาฟังวันเสาร์”

“ให้เขามาฟังพ่อแม่ยังไง หรือลูกแก้วจะยังไง” คุณพ่อกถาม

“ก็ให้ฟังคุณพ่อกับแม่จะแนะนำยังไงซิคะ” ดิฉันเรียนคุณพ่อ

“เฮ้อ” แม่ถอนใจยาว “นัดให้เขามาก็ดีแล้ว แล้วแม่จะปรึกษากับเขาเองเรื่องพิธีรีตรอง”